

BÀI KHÔNG TÊN SỐ 40

ĐỜI ĐÁ VÀNG

Vũ Thành An

Ta lần mò leo mãi không qua được vách sâu, ta tìm một tiếng

yêu thấy toàn là sâu đau, ước vọng ngày thơ ấu chưa xin được chút

nào, suốt đời còn ước ao, khát vọng còn cầu cao. Ôi thôi đời ta phung

phí trong cơn buồn phiền, ta xin thán ngày rồi bình yên. Ô hay tại sao ta

sống chốn này, quay cuồng mãi hoài có gì vui? Có một lần mất

mát mới thương người đơn độc, có oằn mình đón đau mới hiểu được tình

yêu, qua đêm đê mưa tuyết mới vui ngày nắng về, có một thời khóc

than mới hiểu đời đá vàng.